

τὸ δὲ ὁμαλὸν, ὁμοπαθεῖτερον. ἐὰν οὖν πὴ
 κήση μέρες, βυθὺς συμπονεῖ τὸ ὄλον. τὸ ἄ-
 σύμμετρον, ἄτε μέλλον ἀπρητηρόν, ἐσωμα-
 πολαίει πρὸ μεσθῆν κἀμνει ὑφ' οὗ πολλὰ κίς
 διὰ τῆς ἰσῆρον ἢ ἀπαλλάττει, ἢ τὰν κοινω-
 νεῖ τὸ σῶμα. εἰς πλείω γὰρ διανεμόμενον τὸ
 πάθος, γίνεται ἀσθενέστερον ὡς ὑπαπαλλα-
 κτώτερον. τὸ δὲ ἀσύμμετρον, ἄτε ἐ κοινοῦ οὐ
 τοῖς μέρεσιν, ἐλαττωτάκις ὑφ' κἀμνει, χαλε-
 πώτερον δὲ ἀπαλλάττει σφοδρῶν γὰρ τὸ πά-
 θος. καὶ διὰ τὴν κοπιῶσιν ὑφ' ἄλλων ἐν τοῖς
 ὁμοιοῦς, ἢ ἐν τοῖς ἀνομοιοῦς; ὁμοῖον ἢ βα-
 ρύχοστον ὑφ' ὁμοιῶν, ἢ τινὶ ἀνομοίῳ; ἢ ὅτι
 ἀκοπώτατον ὑφ' τὸ μὴ αἰεὶ ἐν τῇ ἀνομοίῳ
 πορεία μέλλον; ὁμοῖον δὲ πορδύονται, ὅπου
 ἐν τῷ ἴσῳ χεῖνῳ ἢ ἀναφορᾷ ἐλάττων. ἐν ὑφ'
 οὐκ ὁμοιῶν, μικρὰ ἢ ἄρτις καὶ πυκνὰ ἐν ἢ
 τῷ ἀνομοίῳ, τοῦ ἰσῆρον. τὸ δὲ παρ' ἐκείνῳ
 βλάσιν γινώσκον, πολὺ γίνεται παρὰ πολλὰς.
 καὶ διὰ τὴν κραταβαίνοντες ὑφ' τὰ κραταῖν,
 τῶν μερῶν μέγιστα ποιοῦν ἀναβαίνοντες
 δὲ, τὰς κινήμας; ἢ ὅτι ἀναβαίνοντες ὑφ', τῷ
 ἄρτιν τὸ σῶμα; ἄπαν γὰρ γίνεται φορτίον
 τὸ σῶμα. ὅ οὐκ ἄπαν ὁπικεῖται, καὶ ὅ ἀφο-
 ρῶν, τῷ μέγιστα πονεῖ. ἢ δὲ κινήμα τῶν
 ἔχοντων γὰρ, μήκος ἔχον καὶ οὐκ ἄσπερ ὁ πῶς
 πλάτος ἔχει. διὸ σαλεύεται. ὡς οἶον τῷ
 ὄμοι τὰ βαρὴ κινουμένη, καὶ ὅτι τούτῳ ἔ-
 χοντων. παρὰ τῶν καὶ ποιοῦν τὸν ὄμον
 μέγιστα. κραταβαίνοντες δὲ, τῷ ἐκπέπειν
 τὸ σῶμα κἀτω καὶ περὶ τῶν παρὰ φύσιν,
 ὁ πῶς οἶον ὡς ὅτι μέγιστα ἐκπέπειν καὶ
 σαλεύει, τούτῳ παρέχει τὸν πῶνον. ἢ ὑφ' οὐκ
 κινήμα, ὑφ' τὸ δὲ βάρους, ὁ ὁμοῦς γίνεται ὁ
 δὲ μερῶν, δέχεται τε καὶ σαλεύεται, διὰ τὸ
 μήκος τε ἔχειν καὶ σφύροσιν αἰώθεν, ἢ ὁ ὁμοῦς
 ἐκπέπειν. καὶ διὰ τὴν πλείον ὁμοῦς ἢ
 ὁμοῦς ἔχει, ὅταν μὴ εἰδότες βαδίζωμεν πόση
 πῶς, ἢ ὅταν εἰδότες, ἐὰν ἄλλα ὁμοῦς ἔ-
 χοντες τὴν ὄμον, ἢ ὅτι τὸ εἰδέναι πόση, τὸ εἰ-
 δέναι ὅτι τὸν ἀπὸ τὸν αὐτῶν καὶ πλείον αἰεὶ τὸ
 ἀόριστον τῷ ὄμοιῳ; ὡς οὐκ εἰ ἢ ἢ δει
 ἢ πὸς τῶν, πεπερασμένῳ αἰσθητῶν ἔχει. οὕτω
 καὶ εἰ μὴ αἰδέν, ὡς ἀπὸ σφύροστος, παρελθόν-
 ζεται ἢ ψυχῆ, καὶ φάνεται ἔχει ἀπὸ σφύροστος. ὅτι τὸ
 ποσὸν, ὄμοιῳ μέτρον καὶ τὸ ὄμοιῳ μέτρον, πῶσόν.

A Quod autem æquabile, id compatibilis
 est. Quam ob rem si qua eius pars labora-
 uit, protinus autem collaborat. Immodi-
 cum autem contrā, utpote quodd scun-
 ctius sit, partium suarum vicia minus hau-
 rit, minúsq; consentiens est. Ergo sæpius
 id in morbum hac de causa incidit: faci-
 lius autem curatur, quoniam malum par-
 tium commune omnium est. Eò nanque
 debilius redditur, quò se in plura digesse-
 rit: itaque curabilis est. Immodicum ve-
 rò illud, ut quod rem communem cum
 partibus non habeat, minus quidem æ-
 grotat, sed difficilius curatur, quoniam
 malum vehementius urget. 23 Cur æqua-
 libus, quàm inæqualibus locis, magis fati-
 gari solemus, ocuus autem iter æquale,
 quàm inæquale, expeditus? An quodd mi-
 nus laboris tum est, cum non assidue habi-
 tum eodem mouemur: quemadmodum in
 gressu æquabili potius agitur: ocuus verò
 ingredimur, ubi minus pari tempore at-
 tollimus. Ergo per locum æqualem vsus
 attollendi exiguus est, atque frequens: per
 inæqualem autem è contrario. Quod verò
 per singulos gradus paulum redditur, mul-
 tũ id per malos demũ exultat. 24 Cur
 femora in descendendo, tibix in ascen-
 dendo laborant? An labor in ascendendo
 est, quā corpus attollitur. Fit enim, ut to-
 tum corpus nobis oneri sit. Itaque cui to-
 tum incumbit, & quo totum attollitur,
 id præcipuè premitur, atque laborat, hoc
 autem tibia est. Postremam enim hæc lon-
 gitudinem tenet, nec modo pedis lati-
 tudinem aliquam fortitur. Vnde fit, ut
 hoc minus se valeat stabilire. itaque ut
 humeris, ita tibix pondus sustinemus, la-
 borẽmque ob eam rem, quo humerus ma-
 ximè affici solet, tibia quoque paratur ne
 cesse est. At in descendendo, quoniam
 corpus deorsum se defert, propellitq; con-
 tra naturam, hinc labor, & vexandi ratio
 prouenit. Itaque laborem huic præcipuè
 admouet, cui incumbit, quòdque vexat.
 Atque tibia manet, thorax ponderi est, fe-
 mur sustinet, atque vacillat, eo quodd &
 porrectum in longitudinem est, & superne
 versatur, quā scilicet thorax procumbit.
 25 Cur iter longius tum esse videtur,
 cum ignari quātum sit ambulamus, quàm
 cum gnari, si modò res cæteræ pares ad-
 sint? An quodd nosse quantum sit, non ni-
 si nosse eius numerum est, rãmque non
 determinatam pluxis, quàm determina-
 tam esse perspectum est. Ergo quemad-

modum, si nosti quantum sit, finitum id esse
 necesse est: sic etiam si ignoras, quasi re-
 ciprocetur, animus cauillatus oberrat, in fi-
 nisq; id esse videtur, quod finitum est.